

Predica de la Krefeld, 05 februarie 2005

Ewald Frank

Aș dori și eu să vă salut și să vă urez tuturor bun venit în Numele scump al Domnului, mai ales aceluia care sunt aici pentru prima dată. Vă rog să vă ridicați. Fiți bineveniți. Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru. Mulțumesc. Puteți lua loc. Dar pe cei doi frați îi vom chema în față ca să ne aducă un cuvânt de salut. Unul este din Portugalia și celălalt este din Brazilia. Eu mi-am notat undeva și numele lor – vă rog veniți acum în față. Îl rugăm și pe fratele Helmuth Miskis să vină și el și să traducă aceste câteva cuvinte. [...]

Noi suntem cu adevărat recunoscători că Dumnezeu cheamă din toate popoarele, limbile și neamurile. Brazilia, ca țară vorbitoare de limbă portugheză, are probabil un teritoriu la fel de mare ca restul țărilor vorbitoare de spaniolă din America de sud – este cea mai mare țară din zonă. Și ne bucurăm din toată inima că frații noștri sunt azi aici. Acum circa 30 de ani am predicat Cuvântul în Brazilia. Și de curând am fost în Porto, la frații noștri iubiți, și mă bucur că frații noștri sunt în seara aceasta aici.

Avem apoi disponibilă și limba spaniolă, astfel că Dumnezeu poate să includă și aceste țări; astfel Cuvântul Său este purtat în lumea întreagă. Apoi avem întotdeauna în mijlocul nostru și pe frații noștri slujitori: fratele Leonard din Bruxelles – te rog ridică-te ca toți să poată să te vadă. Și el este un om al lui Dumnezeu care duce mai departe Cuvântul Domnului. Dumnezeu să te binecuvânteze. Apoi îl avem pe fratele Didier din Paris – Dumnezeu să te binecuvânteze. Avem și alți frați aici, din Praga, și fratele Graaf din Elveția – te rog ridică-te și tu ca să te poată vedea și pe tine oamenii. Da, noi suntem recunoscători pentru toți frații noștri care duc mai departe Cuvântul Domnului.

Apoi nu-l pot uita pe fratele DiProssimo – și el este aici. Este atât de frumos că noi putem fi adunați aici în Numele Domnului. Apoi avem să vă transmitem salutări deosebite de la jumătate din lume, începând din nordul îndepărtat până în cealaltă parte a lumii – mai ales din țările Africane, fie Nairobi, Johannesburg, Cape Town, Benin – de oriunde ar putea fi, toți frații, mai ales fratele Daniel din Cape Town vă salută pe toți. Și fratele Rigobear și cine ar mai putea fi.... Și fratele Walstrem din Copenhaga. Și de data aceasta frații și surorile noastre de pe insula Bon Holm(?) mi-au cerut să salut toată biserica. Bon Holm este una dintre cele mai frumoase insule din Danemarca. Este atât de frumos că Dumnezeu își cheamă afară poporul Său. Săptămâna trecută am fost sunat de la Oslo: m-a sunat o soră spunându-mi că a auzit de la Londra că Dumnezeu lucrează în timpul nostru și că ar dori să știe despre ce este vorba. Închipuți-vă: din Oslo, apoi de la Londra; și acum urmează: o soră pe nume Maria (Miriam) m-a sunat din Ierusalim și m-a întrebat: „Tu ești fratele Frank?” „Da, eu sunt, cel care vorbesc cu tine.” Fratele Menard a lăsat niște broșuri la ultima sa vizită în Ierusalim, și a dat o mărturie; și iată că roada a răsarit. Broșurile au rămas la început undeva într-un colț, iar acum au fost citite, și sora m-a sunat și mi-a spus că este din seminția lui Manase și a aflat ce lucrează Dumnezeu în timpul nostru.

Unul aici, unul acolo... Apoi am primit săptămâna asta cel puțin cinci telefoane de la Berlin. Avem acolo o dată pe săptămână o emisiune TV de 30 de minute, la o televiziune locală. Domnul vorbește oamenilor. Fie ca El să ne folosească pe toți ca să vorbească acelor pe care încă vrea să-i scoată afară. Noi știm că nu este vorba despre mulțimi, ci poporul Său va asculta glasul Lui. Și noi avem marea prioritate de a auzi nu păreri și tâlcuirile omenești despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci Cuvântul lui Dumnezeu original. Și dacă l-am înțeles corect pe fratele Branham, atunci Dumnezeu trimite un proroc și un mesaj profetic ca să ne aducă înapoi la Cuvânt, nu ca să dea naștere la noi tâlcuiți, ci așa cum am auzit în cuvântul de introducere, ca viața lui Dumnezeu să se descopere în noi. Iar aceasta se descoperă numai atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este pus în noi ca sămânță dumnezeiască. Apoi la fel de sigur cum Isus Hristos a

înviat din morți, la fel de sigur noi, prin aceeași putere de înviere am primit în noi noua viață divină.

Aș vrea să citesc două versete și după aceea vom atinge pe scurt și evenimentele curente. Mai întâi citim din Ieremia 1:11-12: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Ce vezi, Ieremie?” Eu am răspuns: „Văd un veghetor.” Și Domnul mi-a zis: „Bine ai văzut; căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc.” Din Ioan 19:28-30: „După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete.” Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet, și I l-au dus la gură. Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi și-a plecat capul, și Și-a dat duhul.” Ideea principală este împlinirea Scripturii, împlinirea lucrurilor prevăzute de Dumnezeu mai înainte în Cuvântul Său. Aceasta este orientarea noastră. Iar acum avem nevoie mai mult ca niciodată înainte de această orientare divină pe baza Cuvântului. De exemplu, dacă privim în lume, știți cu toții... am scris în ultima circulară despre unirea Europei. Dacă lucrul acesta nu ar fi scris în Cuvântul lui Dumnezeu, și anume că ultima putere mondială va domni peste întreg pământul – (și va domni peste tot pământul) – atunci noi nici măcar nu ar trebui să amintim deloc acest lucru aici. Noi am publicat fotografia aceasta în toate scrisorile circulare. Astăzi este arătată fotografia întreagă în ziar, cu toți reprezentanții care au fost prezenți când s-a semnat Constituția Europeană, pe 29 octombrie 2004. Și acest lucru a avut loc sub imaginea papei Inocențiu. Cine cunoaște limbi străine, știe ce înseamnă Inocențiu: nevinovăție. Eu nu știu dacă papa a fost vreodată vinovat, dar toți acești reprezentanți ai acestor 25 de țări care reprezintă 455 milioane de oameni... și papa își întinde mâna deasupra lor.

Și acum urmează altceva: la Bruxelles tocmai a avut loc o conferință, și exact 189 de părtașii creștine sunt pe lista neagră, și toate sunt urmărite. Sper să punem cumva mâna pe lista aceasta ca să știm cine este pe ea. Oricum, un lucru este sigur, și poate mâine aduc cu mine articolul: șase confesiuni printre care și penticostalii au reușit să fie reprezentate în parlament, ca și cele două biserici mari. Oricine

este recunoscut de către stat, este protejat de stat. Cine nu este recunoscut, desigur că va fi prigonit atunci când va sosi vremea.

Este aici un articol din 29 ianuarie, în care protestanții se plâng, în Franța: „Bisericele ce există de multe decenii trebuie să se lupte acum pentru autorizații de construcție” – se plânge federația protestantă. Pasajul următor spune: „Moscheile nu întâmpină dificultăți niciodată.” Da. Se va ajunge ca la sfârșitul timpului de har adevărații credincioși să întâmpine opoziție pentru că ei nu urmează curentul acestui timp ci înoată împotriva curentului, în concordanță cu Dumnezeu.

Nu putem sări nici peste lucrul acesta. Trebuie să ne referim pe scurt la a șazecea aniversare – și facem lucrul acesta numai pentru că se referă la evrei. Nu are legătură cu politica. Noi toți am auzit despre asta: pe 27 ianuarie anul acesta am auzit despre aniversarea de 60 de ani de la eliberarea evreilor din Auschwitz. Am adus cu mine o copie a listei oficiale a celor șase lagăre ale morții care erau toate pe teritoriu polonez. Nici unul n-a fost în Austria, nici unul în Germania, ci toate cele șase lagăre de exterminare au fost pe pământ catolic în Polonia. Și în Polonia erau numai trei feluri de oameni: mai mult de 95-96% erau polonezi, apoi erau germani și apoi evrei. Evreii erau minoritari, ca și germanii. Dar când a început al doilea război mondial, ei au fost prigoniți. Și spun acest lucru cu un scop: 6 milioane de oameni uciși nu este un lucru oarecare. 6 milioane de oameni au trecut din timp în veșnicie în numai 13 ani, pentru simplul fapt că erau evrei. Și aici este marea problemă. Încă îmi mai amintesc când fratele Goldner, ghidul nostru de odinioară în Israel - mulți îl cunosc – el a povestit că fiind un băiat de 15 ani, a trebuit să-i arunce în cuptor pe evreii gazați. A venit apoi clipa când în fața lui a fost chiar sora lui, și a fost nevoit ca sub supravegherea SS-ului, să-și arunce propria soră în cuptor. Eu am fost cu el în aceeași cameră de hotel, noi vorbeam unul cu altul, și apoi a sosit clipa când fratele Goldner mi-a spus: „Frate Frank, eu i-am urât pe germani. Dar aceasta este clipa când Dumnezeu a avut milă de mine. Hai să îngenunchem amândoi și să ne rugăm.” Și ne-am rugat. Și fratele Goldner suferea de mulți ani de o

boală de stomac. Și eu am spus: „Astăzi este ziua ta, este ziua vindecării.” Și el a fost vindecat. Cred că unii din voi vă mai amintiți.

Dar vreau să subliniez câteva lucruri aici. Aceste lucruri nu sunt numai niște informații. Calea Israelului este o cale de ocară. Eu am notat câteva versete ca să nu trebuiască tot timpul să-mi deschid Biblia. Exod 12, ieșirea din sclavie, conducerea afară în mod supranatural și eliberarea, mielul pascal a fost omorât, sângele a fost aplicat pe ușorii ușii, încălțăminte le era în picioare, mijlocul le era încins – Dumnezeu a împlinit făgăduința pe care i-o dăduse lui Avraam și l-a trimis pe prorocul Său Moise. Și au ieșit afară 600 de mii de bărbați, fără a socoti femeile și copiii. Dar a venit apoi timpul încercării. Așa am scris în scrisoarea circulară. A venit timpul probei. În Exod 24 de la v. 3-8 avem legământul lui Dumnezeu cu biserica lui Israel. Le-a fost citit Cuvântul, toți au fost de acord, apoi a fost stropit sângele asupra poporului și asupra cărții, și Dumnezeu a făcut un legământ cu Israel. A fost ceva minunat, dar vai de acela care rupe acest legământ. Tocmai am auzit cum a spus fratele Russ: cuvintele oamenilor sunt cuvinte omenesti, dar Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu. Și Cuvântul lui Dumnezeu nu are nimic de spus niciunui om, decât poporului lui Dumnezeu. Noi am fost obligați la Cuvânt, nu necredincioșii, nu cei ce trec pe lângă Dumnezeu. Dumnezeu a făcut un legământ cu biserica Lui, cu poporul Lui. „...și de unde li se zicea: „Nu sunteți poporul Meu”, li se va zice: „Copiii Dumnezeului Celui viu!”” Dar acum urmează o listă de versete, în Lev. 26. Lev. 26 este cea mai lungă vorbire a Domnului Dumnezeu cu poporul lui Israel. Și în mod repetat în întregul capitol se vorbește despre ascultare.

Lev. 26:11-12 „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu.” De care cuvânt de amintește textul acesta? 2 Cor. 6:14 unde se vorbește despre despărțire, despre ieșirea afară, unde poporul lui Dumnezeu este chemat înapoi ca să-L slujească pe Domnul, să umble pe căile Lui. De aceea este pentru noi avertizarea: numai dacă ne întoarcem la Dumnezeu în ascultare de Cuvântul Său, numai atunci se va întoarce și El la noi. Dumnezeu nu poate să facă absolut nimic cu necredința și

neascultarea. Pentru că de la început, din grădina Edenului, necredința și neascultarea ne-au adus tot acest necaz. Necredință, neascultare, nelegiuire și despărțire de Dumnezeu, au dus la moarte. Și după aceea vedem cum Domnul și Răscumpărătorul nostru este ascultător până la moartea pe cruce, ca să anuleze neascultarea lui Adam, și să ne scoată din moarte, dându-ne viață veșnică prin har.

În Lev. 26:18 „Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.” Dumnezeu a spus acest lucru după ce în vers. 14 poporul Său a fost avertizat: „Dar dacă nu Mă ascultați și ... rupeți legământul Meu.” Despre asta era vorba – ascultarea este mai bună decât jertfele. La ce folosesc toate jertfele făcute în neascultare? Dumnezeu nu poate să facă nimic cu acestea. Neascultare aparține căderii; ascultarea aparține celor ce au fost scoși din cădere și aduși înapoi în părtășie cu Dumnezeu.

Apoi în v. 21 din Lev. 26: „Dacă și după aceasta vă veți împotrivi, și nu veți voi să Mă ascultați, vă voi lovi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.” Trebuie să-ți închipui lucrul acesta: Dumnezeu Cel Viu care și-a împlinit făgăduința și care a făcut minune după minune, a trebuit să-i spună poporului Său un cuvânt serios (dur – n.tr.) . Apoi v. 25: „Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna călcarea legământului Meu.” Dumnezeu a făcut legământul iar poporul l-a rupt. Apoi Dumnezeu spune: „Așa nu merge. Sunteți singurul popor de pe pământ la care am venit ca să vă răscumpăr, ca să vă scot afară. Eu M-am identificat cu voi. Voi sunteți poporul Meu, Eu sunt Dumnezeul vostru. Iată Cuvântul Meu pentru voi, ca un contract. Dacă nu Mă veți asculta, vă voi lovi.” Cum s-o fi simțit Dumnezeu? Dar o spun din nou: El nu poate să facă nimic cu necredința și neascultarea. Este imposibil. Una este lumină, cealaltă este întuneric. Una este viață, cealaltă este moarte.

Iar apoi în v. 25 spune „Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna călcarea legământului Meu.” V. 27: Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, și dacă vă veți împotrivi Mie, ...vă voi pedepsi.” Era vorba de ascultare – nici mai mult nici mai puțin. Frați și surori, despre ce este vorba astăzi? Este Dumnezeu mulțumit că se cântă frumos și se provoacă o atmosferă bună, că se cântă frumos

psalmi? Astea nu contează dacă nu umblăm în adevăr și în ascultare de Cuvântul Său. Noi am fost aduși înapoi la Dumnezeu, ca să avem părtășie cu El.

În v. 31-32 Dumnezeu vestește: „Vă voi lăsa cetățile pustii, vă voi pustii locașurile sfinte... Voi pustii țara...” Închipuiți-vă, singura țară de pe pământ pe care a ales-o Dumnezeu, o țară din care curge lapte și miere, o țară minunată, o țară roditoare, și deodată ajunge o țară pustii. Neascultarea distruge, ascultarea zidește și aduce binecuvântarea.

V. 33 „Vă voi împrăștia printre neamuri, și voi scoate sabia după voi.” Când citim astfel de versete, să nu ne uităm numai la Israel, ci să ne punem întrebarea: „Cum este cu credința mea? Cum este cu ascultarea mea? Cum stăm noi înaintea lui Dumnezeu?” Îl putem crede noi pe Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul nostru? Putem citi în Luca 19 de la v. 44, unde Domnul a avertizat Ierusalimul: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” Și Domnul încheie cu cuvintele: „...pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.”

Frați și surori, dacă noi recunoaștem acum vremea cercetării lui Dumnezeu, atunci acesta este un semn că suntem aleși înaintea întemeierii lumii. Numai acela de care are milă Dumnezeu recunoaște căile și lucrările Lui. Toți ceilalți merg mai departe în continuare pe căile lor evlavioase.

Apoi dacă ne gândim că până în ziua de azi evreii așteaptă să vină Ilie... La fiecare Paști există un scaun în plus și un pahar în plus, ca atunci când vine Ilie să ia loc și să poată mânca Paștele cu ei. La fel a fost pe vremea lui Mahomed. Evreii îl așteptau pe Ilie, marele proroc care trebuia să vină. Și neînțelegerea există până în ziua de azi. Ei n-au putut să facă deosebirea între ceea ce este scris în Mal. 3, și anume că Domnul Dumnezeu își va trimite solul înaintea feței Sale, ca să pregătească calea, și numai după aceea, la sfârșitul ultimului capitol este făgăduința care spune că Dumnezeu îl va trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua cea mare și înfricoșată a Domnului. Și ziua aceasta va arde ca un cuptor. Soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înaintea venirii acelei zile. Dar desigur că această făgăduință

nu s-a împlinit acum două mii de ani; s-a împlinit acum, în zilele noastre, la sfârșitul timpului de har. De aceea trebuie s-o subliniem de repetate ori: oricine găsește cu adevărat har înaintea lui Dumnezeu, el recunoaște timpul, semnele timpului, recunoaște mesajul, și așa cum a spus Domnul nostru: „când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, atunci ridicați-vă capetele, căci răscumpărarea voastră este aproape.”

Acum pe scurt locurile care vorbesc despre împrăștierea Israelului: Deut. 4:27: „Domnul vă va împrăstia printre popoare, și nu veți rămâne decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă va duce Domnul.”

Deut. 4:29: „Și dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău, Îl vei găsi dacă-L vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău.”

Deut. 29:24-26 – pedeapsa Israelului pentru că a rupt legământul cu Domnul și a slujit altor dumnezei. În locul acesta, noi credem într-un singur Dumnezeu adevărat. Nu au fost niciodată doi sau trei, și în veșnicie va fi numai Unul. Și acest unic Dumnezeu a avut dreptul să se descopere ca Înger al legământului în Stâlpul de foc; a avut dreptul să vină la Avraam ca să ia masa cu el, (Gen. 18). În Gen. 14 El a avut dreptul să-l întâlnească pe Avraam ca Melhisedec, ca Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, venind la el cu pâine și cu vin după biruința acestuia asupra împăraților păgâni. Și în punctul acesta trebuie citit Evrei 7, unde spune că Melhisedec nu era cineva oarecare, așa cum menționează unele note de subsol din unele Biblii, atunci când spun că Melhisedec era un împărat păgân. Dumnezeule! El era Împăratul împăraților și Împărat al neprihănirii. Așa este scris.

În Deut. 30:2-5 Domnul Dumnezeu are milă și își adună iarăși poporul Său din locurile în care l-a împrăștiat. Și conform Isaia 14:1 El îi aduce din nou în țara lor. Ier. 31:10: „Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma.” Ezec. 36:24: „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră.” Poporul lui Israel a fost adunat din 143 de țări. Și Domnul nostru spunea în pilda smochinului: „De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.”

Rom. 11:7: „...Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat...” „...rămășița aleasă a căpătat...” La fel este în vremea noastră, în zilele noastre. Rom. 11:25 – „o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.” – până în acel timp. Și timpul acesta este împlinit, pentru că așa este scris în Luca 21:24: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor.” – până în timpul acela. Iar când timpul este împlinit, Biserica va fi desăvârșită, va fi răpită, apoi Domnul se va întoarce din nou spre Israel, până la împlinirea textului din Rom. 11:26 „Și atunci tot Israelul va fi mântuit...” Mai întâi cei 144 de mii sub slujba celor doi martori, (cum este scris în Apoc. 7, care se vor arăta atunci pe muntele Sion, în Apoc. 14:1), și apoi ceilalți. Și apoi ceilalți.

Acum încă un gând: Dumnezeu va răzbuna uciderea poporului legământului Său. Și în punctul acesta ajungem la pecetea a cincea, despre care a vorbit fratele Branham foarte, foarte clar – în Apoc. 6. Dar în Isaia 26:21 spune: „și pământul va da sângele pe față...” Ier. 50:17: „Israel este o oaie rătăcită pe care au gonit-o leii...” Apoi urmează Ier. 50:28 – Domnul se va răzbuna pe Babilon din pricina Templului Său. Și Babilonul era un potir de aur în mâna Lui, și a îmbătat tot pământul. Eu nu mă bucur că aici se vorbește despre Babilon, dar mă bucur că aici nu se vorbește despre Germania sau Anglia sau Austria, ci spune „Babilon”. Eu mă bucur pentru asta. N-am nici o problemă cu asta. Iar cine urmărește tema aceasta ca un fir roșu prin întreaga Scriptură vede foarte clar. Domnii aceștia se pot masca precum la carnaval. Noi nu ne uităm la masca exterioară, ci vedem interiorul care se ascunde, dar care de repetate ori și-a arătat adevărata față.

Ier. 51:13: „Tu, care locuiești lângă ape mari, și care ai vistierii nemărginite, ți-a venit sfârșitul și lăcomia ta a ajuns la capăt!” Planul de mântuire și distrugerea Dușmanului a fost profețit nu numai Apoc. 17, ci deja în prorocii din Vechiul Testament, astfel că totul este bazat pe două sau trei mărturii, și noi ne putem întoarce întotdeauna la Cuvânt, și să știm că așa este scris, așa a vorbit Dumnezeu și așa se întâmplă.

Ier. 51:13, cum tocmai am citit, și apoi urmează Ier. 51:42: „Marea s-a înălțat peste Babilon: Babilonul a fost acoperit de mulțimea valurilor sale.” Da, și acest lucru trebuie să mai aibă loc. Așa cum acel tsunami a provocat dezastrul acolo, tot așa marea tuturor popoarelor și neamurilor se va răscoli și atunci se vor ridica cei ce vor aduce răzbunarea peste Babilon. Apoc. 18:16: „Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu în foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!” Știm cu toții că aici nu este vorba nici despre Paris, nici despre Londra sau Berlin. Aici este descrierea așa cum este scris în această carte. Dar lăsați-mă să spun foarte clar aici: noi vedem despre ce este vorba numai dacă ne descoperă Dumnezeu. Altfel umblăm în întuneric, la fel cum întreaga lume religioasă umblă în întuneric. Și noi am auzit cu toții: când în Bruxelles au fost enumerate aceste 189 de culte și secte, acolo cineva s-a simțit liber și a spus: „Cele mai multe dintre acestea vin din SUA.” Apoi desigur, reprezentantul SUA a protestat vehement. Da. Însă oamenii știu. Apoc. 18:24: „acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.” Apoc. 19:2 „...și a răzbunat sângele robilor Săi...” S-ar putea citi mai departe.

Dar să aducem pe scurt cuvântul despre ascultare și credință, pentru că despre asta este vorba de fapt. Chiar dacă am cunoaște toate lucrurile și ne-ar părea rău... și am merge în Apoc. 6:9 să citim de acolo pecetea a cincea: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Apoi urmează răspunsul: „Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” Prima parte din pecetea a cincea este în urma noastră. Partea a doua ne stă în față. Eu am amintit deja cei șase milioane. Noi ne întrebăm cum a fost posibil. Dumnezeu a permis acest lucru pentru că pe calea proprie a cuiva, protecția lui Dumnezeu nu mai este în vigoare. Când Dumnezeu poate să fie cu noi, atunci este așa cum a făgăduit: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi

cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde.” Dar miezul este că El trebuie să ne însoțească. Atunci când au loc catastrofe, întotdeauna îi auzim pe oameni spunând: „Unde a fost Dumnezeu?” Dar unde au fost oamenii atunci când a chemat Dumnezeu? Unde au fost atunci oamenii? După ce lucrurile s-au petrecut e ușor să întrebi „Unde a fost Dumnezeu?”. Dar unde am fost noi atunci când a chemat Dumnezeu? Unde au fost evreii atunci când Domnul a venit personal? El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Lucrul acesta îți rupe inima. Nu trebuie să se plângă nimeni după ce au trecut evenimentele. Și totuși, Dumnezeu în mila Lui, pentru că le-a închis ochii și ne-a deschis nouă ochii și inimile, EL le-a dat atâta har, dându-le haine albe. Nu pentru meritele sau vrednicia lor, ci a fost harul Său.

Iar apoi, frați și surori, să spunem un cuvânt clar cu privire la credință. Credința nu este de nici un folos fără fapte. Un exemplu: când citim Marcu 16:16 „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit”, a vorbi despre credință fără ca aceasta să fie urmată de botez, este numai o vorbă goală. Dacă cineva crede, este botezat. Aceasta nu este părerea mea, ci este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Cum este scris în Marcu 16:16, la fel este scris în Fapte 2:41 „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați.” Ce sens are vorbirea despre credință dacă această credință nu este legată cu fapta și cu ascultarea? Credința este legată de ascultare, și ascultarea este legată de faptă. Nu se poate altfel. Poate vom face și următoarea comparație, între Rom. 4, unde Pavel spune că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu... și vă rog să mă credeți: în Noul Testament nu avem cărțile scrise de diferiți apostoli numai ca Biblia să fie mai groasă, ci aceeași temă este iluminată din mai multe părți. Pavel subliniază în Romani credința și făgăduința. În epistola lui Iacov, acesta subliniază căci credința fără fapte nu este nimic – nici măcar nu există, pentru Dumnezeu. O credință fără fapte, o credință care nu este legată cu ascultarea este numai o închipuire, nu este de fapt nici o credință. Credința conform Scripturii este legată de Dumnezeu și de Cuvântul Său, este ancorată în făgăduințele date de Dumnezeu.

De exemplu, când Domnul i-a spus lui Avraam să-și jertfească fiul, Avraam n-a șovăit, nici n-a plâns, n-a avut nici un fel de problemă cu lucrul acesta. Și de ce nu? Pentru că a fost convins că Dumnezeu i-a dat făgăduința: „În el, în Isaac vor fi binecuvântate toate neamurile.” Și a fost convins că dacă-și jertfește fiul, Dumnezeu îl va învia și ei se vor întoarce împreună. Aceasta a fost credința. Și Iacov aruncă multă lumina asupra acestui fapt, în Iacov 2 de la v. 14 „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?” Și aici ajungem la un punct foarte important. Mai întâi este credința: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit.” Acesta este mesajul dumnezeiesc de mântuire. Dar după aceea credința este confirmată prin ascultare, ca să fie dovedită. Așa cum tocmai am citit despre poporul lui Israel. „Dacă rămâneți neascultători... dacă rămâneți neascultători...” Citiți numai în Levitic 26. La ce le-a folosit că au mâncat mană? La ce le-a folosit Stâlpul de Foc? La ce le-a folosit apa care a ieșit din Stâncă? Din punct de vedere trupesc, ei au fost ținuți în viață. Dar din punct de vedere duhovnicesc, ei s-au rătăcit în inimile lor. Și de aceea trebuie ca Dumnezeu să ne dea o inimă nouă, un duh nou, o legătură cu (sau: „prin” – n.tr.) Cuvântul Său.

Avem aici un exemplu practic acum: Iac. 2:15: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” Așa ceva nu este corect! Mai întâi trebuie ajutat fratele sau sora respectivă. Mai întâi trebuie să am grijă să aibă ceva de mâncat, de îmbrăcat, să nu-i mai fie foame, să nu mai fie dezbrăcat. Numai să-i spui „Dumnezeu să te binecuvânteze” nu merge. Vedem cât de important este ca viața noastră de credință să fie legată de fapte, prin harul lui Dumnezeu. Nu numai să vorbim evlavios și după aceea să ne vedem de treaba noastră. Nu și iarăși nu! Ci să recunoaștem că credința este legată de fapte.

Apoi în v. 17 continuă: „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” Dacă credința n-are fapte, atunci este moartă; nu are viață. Iar ceea ce este mort poate fi îngropat.

Apoi se continuă: „Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” Practica este dovada că noi am crezut cu adevărat. Orice altceva este teorie goală. Și repet: dacă este scris că cel ce va crede și se va boteza va fi mântuit, atunci nimeni nu poate să vină și să spună „Eu cred. Dar nu vreau să fiu botezat.” Dar este imposibil. Așa nu merge. În cazul acesta credința nu este încă vie; încă nu a primit puterea descoperirii. Când credința devine o descoperire, atunci s-a terminat. Atunci prima întrebare este ca și în cazul famenului: „Uite apă. Ce mă împiedică să fiu botezat?” – Fapte. 8

Frați și surori, noi ne întoarcem la timpul în care credința este legată de ascultare, și ascultarea este legată de faptă, și noi devenim împlinitori ai Cuvântului, prin har. Noi nu privim numai la evrei, poporul lui Dumnezeu, și să spunem „Hmm. A fost vina lor. Au umblat pe căile lor.” Noi am umblat pe căile noastre, și noi am fost vinovați prin neascultare. Noi trebuie să ne întoarcem. Și de aceea Dumnezeu a trimis un proroc ca să ne întoarcă la Cuvânt, astfel încât credința ajunge să fie legată de ascultare. Și noi am dovedit acest lucru prin fapte.

Pentru a atinge punctul culminant în tema aceasta, în v. 19 Iacov scrie: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” Da. Nici chiar credința în singurul Dumnezeu adevărat nu ajunge. Evreii au crezut întotdeauna într-un singur Dumnezeu și vor crede astfel toată veșnicia. Dar lucrul acesta nu i-a ajutat pentru că n-au recunoscut descoperirea acestui singur Dumnezeu, care s-a descoperit în trup pentru mântuirea noastră. Dar ei L-au respins. Ceea ce au crezut ei a trecut pe lângă Dumnezeu. Ei L-au văzut pe singurul Dumnezeu, dar n-au văzut că acest singur Dumnezeu a dat făgăduințe, că fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu, și că Fiul acesta va fi chiar Părintele veșnicilor, Domnul păcii. Dumnezeu se poate descoperi ca Tată în ceruri, și același Dumnezeu se poate descoperi în Fiul pe pământ – EMANUEL – Dumnezeu cu noi: Unul și același Dumnezeu în toată veșnicia.

Acum mergem repede la v. 21: „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă

pe altar?” Iacov atinge aici esența acestui lucru: „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?” Apoi v. 22 – dovada: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.” Apoi v. 23: „Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire.”” Așa s-a împlinit Scriptura. N-a fost vorba numai de o teorie, numai de făgăduință și vestire, ci a fost vorba despre împlinire: „Astfel s-a împlinit Scriptura.” Noi și azi avem nevoie de împlinirea Scripturii, așa cum a fost atunci cu Avraam. Mai întâi făgăduința, iar apoi starea lui și starea Sarei era fără speranță – totul era bătrân și mort, așa cum este cursul normal al vieții acesteia. Și Avraam nu s-a uitat la ceea ce era vizibil, nu s-a uitat la circumstanțele în care se afla, ci s-a uitat la Cel nevăzut ca și cum L-ar fi văzut.

Frați și surori, aceasta este poziția noastră astăzi. Noi nu privim la ce este în exterior, nu ne uităm la ce se-ntâmplă în jurul nostru sau cu noi, ci ne uităm la Cel Nevăzut ca și cum L-am vedea. Pentru că EL a dat făgăduințe și acestea sunt „Da” și „Amin” și fiecare făgăduință a lui Dumnezeu devine realitate.

Poate amintim încă ceva aici, în cazul în care sunt printre noi bolnavi care doresc rugăciune: frați și surori, Dumnezeu și-a asumat răspunderea pentru lucrul acesta. „...vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa.” Eu nu sunt absolut deloc responsabil pentru acest lucru. Tot ce trebuie să fac eu, este să ascult de ceea ce spune Cuvântul, și să-mi pun mâinile peste bolnavi. Restul depinde de Dumnezeu. Dacă este scris: „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod” atunci nu Petru sau apostolii erau cei care reușeau să facă ceva, ci așa cum a spus-o Petru: „De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?... Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții. ...Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret.” Același lucru trebuie să se repete aici. Căci așa cum este scris în Marcu

16:16, „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit” – nu doar cine va crede, ci acela care va crede și se va boteza. Același lucru este scris și în versetele următoare. „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...” Credința trebuie să se combine cu confirmarea, altfel nu se poate, dacă noi credem în restituirea deplină. Fratele Branham a fost exemplul cel mai bun. El a fost un exemplu viu pentru noi. El a avut o slujbă restituită. A avut de adus un mesaj divin: nu ceva nou, ci Cuvântul acesta descoperit de la Geneza la Apocalipsa 22. Și acest bărbat al lui Dumnezeu a spus: „Dacă eu nu am predicat adevărul, atunci Dumnezeu nu trebuie să-l confirme. Dar dacă am predicat adevărul Cuvântului, atunci Dumnezeu este obligat față de Cuvântul Său, să-l confirme.” Și noi avem același drept în locul acesta. am prezentat noi vreodată aici o singură învățătură personală? A fost vreun punct adus de la noi înșine? Noi n-am adus nimic. Domnul Dumnezeu ne-a dat totul – acest Cuvânt minunat și scump al Dumnezeului nostru. Desigur că acesta a fost proaspăt descoperit și pus pe sfeșnic – mesajul timpului de sfârșit, nu multe interpretări și explicații omenești. Cuvântul descoperit este Cuvântul făgăduinței pentru timpul nostru, Cuvântul viu așa cum este scris în sfânta Scriptură.

Haideți să cuprindem: poporul lui Israel a trebuit să meargă pe o cale foarte grea, ca nici un alt popor de pe pământ, numai pentru că a rupt legământul și a rămas neascultător și necredincios, fără să recunoască ceasul cercetării lui Dumnezeu.

Frați și surori, ce se va întâmpla după răpire cu întreaga creștinătate, cu toate bisericile și părțile care au trecut pe lângă Cuvântul acestui ceas, care au trecut peste mesajul divin și care nu s-au așezat de partea lui Dumnezeu? Ba din contră, poate s-au gândit sau chiar au spus cu glas tare: „Ha... oamenii aceștia de acolo urmează un om.” Chiar dacă ar fi așa, cel puțin urmăm un om care a putut să spună ca și Pavel: „Urmați-mă pe mine, așa acum Îl urmez eu pe Hristos.” El a fost un exemplu. Și eu mai degrabă aș urma un asemenea om decât vreun episcop sau vreun cardinal sau pe altcineva. Voi știți ce vreau să spun. Noi nu urmăm nici un om, ci Îl urmăm pe Domnul Isus Hristos, Răscumpărătorul nostru! Pentru noi a murit

numai UNUL. Iar Cel ce a murit pentru noi vrea ca noi să trăim pentru El.

Fie ca Domnul Dumnezeu să ne arate ce consecințe are neascultarea și necredința. Domnul să ne arate ce viitor avem prin credință și ascultare, atunci când stăm de partea lui Dumnezeu ca El să ne poată duce la desăvârșire, până ajungem să vedem împlinirea celor crezute.

Calea Bisericii a fost asemănătoare. Cu toții știm: mai întâi au fost prizonieri creștinii și evreii, și după aceea din nou creștinii. Toți erau copiii lui Dumnezeu. Sămânța divină n-a fost recunoscută niciodată pe acest pământ. Și astfel îi mulțumim Domnului Dumnezeu că noi nu căutăm recunoaștere aici pe pământ; n-avem nevoie de reprezentanți în parlament. Noi avem nevoie de Domnul și Răscumpărătorul nostru care Și-a dat pentru noi sângele și viața Lui. Și El a spus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” [în engleză: „sfârșitul lumii” – n.tr.]

Frați și surori, să-i mulțumim cu adevărat lui Dumnezeu pentru că ne-a adus la zi în fiecare aspect al evenimentelor din timpul acesta. Nu putem intra întotdeauna în detalii. Trebuie să se scrie despre aceste lucruri, pentru a arăta calea lui Dumnezeu cu Israel și cu Biserica, și în general. Chiar și atunci, dacă noi am arăta lucrurile foarte clar, tot mai este necesară descoperirea, căci omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu; numai dacă Domnul are milă de noi. Și prin aceasta recunoaștem, fără să devenim fanatici, ci suntem recunoscători și-I spunem ce a făcut El pentru noi: între miliarde de oameni, apoi între milioane de oameni din Europa, este un procentaj foarte mic care recunoaște ce face Dumnezeu acum. Și situația aceasta este în întreaga lume. Dumnezeul veșnic credincios să ne facă recunoscători. Și vă rog să nu uitați că Domnul a repetat-o: „Dacă nici atunci nu Mă veți asculta...” Dumnezeu vrea să facă din noi copii ascultători. De aceea Pavel scrie în Rom. 1 și Rom. 15 „ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile.” Frați și surori, niciodată nu a fost descoperit pe pământ atât de clar Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum și l-a descoperit El acum, în timpul nostru. Și

Dumnezeu ne permite accesul, harul, și noi suntem recunoscători pentru asta.

Dumnezeului Celui viu, Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, Lui să-I fie adusă laudă și cinste pentru că a devenit Tatăl nostru, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. Și Lui îi aducem mulțumirile noastre în Numele lui Isus Hristos Domnul nostru. Astăzi să-I mulțumim lui Dumnezeu cu adevărat.

Și cum am spus mai înainte, dacă este nevoie de rugăciune pentru bolnavi, credeți numai, credeți cu toată inima și spuneți: „Doamne iubit, așa este scris, așa ai spus-o Tu, așa o cred eu.” Și în clipa aceea Dumnezeu nu poate să facă altfel decât să-și confirme ca adevărat Cuvântul. Și ascultați: la Dumnezeul nostru nimic nu este imposibil! Prin acest lucru este El cel mai proslăvit, atunci când are loc imposibilul, și când El își poate confirma Cuvântul Lui în noi. Dumnezeului Atotputernic să-I fie adusă lauda, cinstea și slava și adorarea acum și pentru totdeauna. Să ne ridicăm și să cântăm împreună „Numai să crezi”.

Ne aplecăm capetele și rămânem în rugăciune liniștită, căutăm legătura și părtașia cu Dumnezeu, pentru că așa a dorit El, așa a spus El: „Eu voi locui în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”

Frați și surori, scumpi prieteni, încă un cuvânt referitor la mântuire, vindecare și eliberare. Totul se întâmplă acolo unde este predicat Cuvântul, unde este crezut Cuvântul – acolo Dumnezeu Își confirmă Cuvântul. Pentru toți cei ce au nevoie de vindecare, să fie spuse următoarele cuvinte: pentru unii a fost suficient ca Domnul să vorbească Cuvântul, și s-a întâmplat. Peste alții El și-a pus mâinile și ei au fost vindecați. Alții au venit pentru a doua oară, ca omul acela care îi vedea pe oameni ca pe niște copaci, și după a doua rugăciune el a văzut bine. Mai există și textul care spune „A trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit.” Necazurile sunt diferite. Felul în care se ocupă Dumnezeu de fiecare personal, poate să fie diferit, dar vindecarea este întotdeauna aceeași. Nu contează cum se întâmplă. În Iacov 5 spune să ungem cu ulei și să ne rugăm pentru bolnavi. În Marcu 16 se vorbește numai despre punerea mâinilor. Indiferent cum se face, în

Numele Domnului, Dumnezeu își împlinește Cuvântul. Vă rog nu vă închipuiți cum se va întâmpla. Credeți numai că s-a întâmplat deja, și vă va fi dăruit, pentru că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin”. Când Isus Hristos Domnul nostru a strigat pe crucea Golgotei „S-a isprăvit”, atunci și acolo a avut loc răscumpărarea noastră, mântuire, vindecare și har. La fel de sigur cum El a fost lovit și străpuns, tot așa de sigur noi am fost vindecați prin rănilor Lui. Așa este scris, așa o credem, și așa se va întâmpla azi în mijlocul nostru. Să ne verificăm dacă umblăm pe căile lui Dumnezeu.

Mai întâi ne vom ruga împreună, cerându-i Domnului să ne ierte totul: toate căile noastre, toate gândurile noastre, tot ce nu a fost corect aduceți-i Domnului, sub sânge, ca noi să avem acces liber prin sânge la Scaunul de har, și astfel Dumnezeu să-Și poată confirma Cuvântul în noi. Să ne rugăm împreună:

Doamne iubit, venim înaintea prezenței Tale sfinte, ne aplecăm înaintea Ta în țărână și cenușă. Și noi am fost neascultători, și noi am umblat pe căile noastre. Doamne iubit, Dumnezeu veșnic credincios, iartă-ne totul, fie-Ți milă de noi toți, și ajută-ne. Fie ca azi harul Tău, Cuvântul Tău, să se manifeste în mijlocul nostru și fie ca credința să ne conducă la faptă. Să se întâmple așa cum ai spus Tu, Doamne: „Lucrările pe care le-am făcut Eu, le veți face și voi.” Lasă ca să se întâmple astăzi ca lucrările lui Isus Hristos să se manifeste: mântuire, vindecare, eliberare, și binecuvântările Dumnezeului Atotputernic.

Doamne iubit, noi credem și suntem ascultători și-Ți mulțumim pentru aceasta. Îți mulțumim pentru dreptul de a intra, pentru har, pentru tot. Aleluia. Doamne iubit, binecuvântează pe tineri și bătrâni, mântuiește, vindecă, eliberează, și confirmă-Ți minunatul Cuvânt. Aleluia.

Să ne rugăm și pentru frații noștri iubiți (și surorile) din Chile. Suntem uniți cu ei într-un mod deosebit. Nu numai că-i salutăm, ci îi binecuvântăm în Numele Domnului din casa Domnului și le urăm binecuvântarea lui Dumnezeu. Să ne mai rugăm odată ca Dumnezeu să dăruiască o biruință deplină în întreaga părtășie, ca Domnul să ajungă la dreptul Său: Iubit Mântuitor, Îți mulțumim împreună pentru

harul Tău, pentru credincioșia Ta. Îți mulțumim că îi chemi afară pe ultimii și în Chile, și Te rugăm să-i binecuvântezi pe frații și surorile noastre într-un mod deosebit, și descoperă-Te lor. Arată-le calea pe care să umble. Și Îți mulțumim pentru puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău și a Duhului Tău. Ne rugăm pentru toată America de Sud... binecuvântează Brazilia, binecuvântează Brazilia într-un mod deosebit, binecuvântează Bolivia, binecuvântează Peru, binecuvântează întreaga Americă Centrală, binecuvântează, binecuvântează Dumnezeuule veșnic credincios, și zidește-Ți Biserica și desăvârșește-o. Binecuvântează-i pe frații noștri care slujesc cu Cuvântul, și binecuvântează-ne pe toți, de aproape și departe. Aleluia. Laudă, cinste și slavă Ție.

[Îl iubesc... - se cântă]